

Arrest

nr. 203 706 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. KHALIFA
Xavier de Buestraat 26
1180 UKKEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaat W. KHALIFA en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 juli 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 oktober 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 22 november 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 18 januari 2018.

1.3. Op 12 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 20 juli 1991 in Aleppo. U bezit de Syrische nationaliteit, bent Arabische van etnie en soennitisch moslim van religie. Uw beide ouders leven nog en verblijven in Batman in Turkije samen met negen van uw broers en zussen. Verder verblijven drie van uw broers en zussen in België en hebben hier asiel aangevraagd : K.(...) M.(...) (CGVS: X – o.v.: X) kreeg subsidiaire bescherming, K.(...) M.(...) (CGVS: X – o.v.: X) is nog in procedure, en K.(...) K.(...) (CGVS: X – o.v.: X) werd erkend als vluchteling. Uw vader is intussen met een tweede vrouw getrouwd.

U trouwde in 2005 met H.(...) S.(...) a.(...)-K.(...). U was toen nog maar veertien jaar oud, maar dit huwelijk werd door uw familie geregeld. Uw kreeg drie kinderen die u allen naar België vergezelden: M.(...), S.(...) en S.(...).

U woonde heel uw leven in Aleppo, buiten een jaar in Turkije en twee keer ongeveer een jaar in Libanon in Beiroet. Op 10 oktober 2011 verliet u met uw gezin Syrië vanwege de beginnende oorlog. Jullie bleven zo'n twee jaar in Turkije en vervolgens twee jaar in Algerije. Hierna reisden jullie via Marokko en Spanje naar Duitsland. Daar vroegen jullie op 31 juli 2015 asiel aan en eind 2015 werd jullie de subsidiaire bescherming toegekend.

Rond september 2017 werd uw man op een keer uiterst agressief tegenover u en hij probeerde u te vermoorden. De politie kwam tussen en uw man werd opgepakt. Hij zit nog steeds vast en er is een proces op handen. Zo'n 15 dagen na deze gebeurtenissen besloot u uw huis in Duitsland te verlaten en naar België te komen. U werd in Duitsland depressief en wilde daar niet alleen blijven. Daar heeft u geen verwanten, en in België wel. Op 12 oktober 2017 diende u in België een asielaanvraag in omdat u niet zelf voor uw dagelijkse kosten kon instaan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw Duitse verblijfkaart, uw Syrische identiteitskaart, uw familieboekje, de paspoorten van uw dochter M.(...) en uw zoon S.(...) alsook uw eigen paspoort, en kopies van de eerste pagina van de paspoorten van uw moeder en drie van uw broers en zussen.

B. Motivering

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 14 april 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland (zie verklaringen DVZ dd. 17/11/2017 punt 26 en zie 'telefonische mededeling' dd. 17/11/2017 in het administratief dossier).

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat u, als subsidiair beschermde in Duitsland er geen gegronde vrees voor vervolging hebt noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat u er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan uw beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat uw levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Dit vermoeden wordt bevestigd doorheen uw verklaringen. Daaruit blijkt immers dat u vanaf uw aankomst in Duitsland opvang en onderdak kreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 18/01/2018, p. 10), waarna jullie een huis konden betrekken waarvan de huur voor jullie werd betaald (zie CGVS, p. 10). Uw man werd aan werk geholpen en u kreeg de mogelijkheid om scholing te volgen (zie CGVS, p. 11). Jullie kregen ook een medische verzekering (zie CGVS, p. 11).

U stelde vooreerst uit Duitsland te zijn vertrokken omdat u er niet graag woonde en omdat u er geen verwanten had, hetgeen u ziek en depressief maakte (zie CGVS, p. 11, 12). Ten eerste kan uw isolement worden gerelativeerd: u heeft immers verscheidene verwanten in België. Gezien zowel zij als u een legaal verblijf hebben staat niets jullie in de weg om elkaar te bezoeken. Ten tweede, en belangrijker, kan de afstand tussen u en uw verwanten uiteraard niet worden geïnterpreteerd als vervolging of ernstige schade.

Daarnaast vreest u in Duitsland te worden aangevallen door uw man indien hij zou vrijkomen (zie CGVS, p. 13). Ook vreest u problemen met uw schoonfamilie en u vreest dat uw schoonfamilie uw kinderen zou ontvoeren (zie CGVS, p. 13-14). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat bescherming tegenover eventuele agressie van uw man of zijn familie voor handen is. De Duitse politie toonde zich immers capabel en bereid om in te grijpen indien nodig, getuige het feit dat uw man werd gearresteerd en berecht zal worden (zie CGVS, p. 4, 5, 6). Er is geen reden om te veronderstellen dat deze bescherming in de toekomst niet voor handen zal zijn. U oppert dat er geen garantie bestaat dat de politie daar ter plaatse aanwezig zou zijn op het moment dat u eventueel bescherming nodig zou hebben. Dit is echter een louter hypothetische uitspraak die niet wegneemt dat men er van uit mag gaan dat de Duitse politie alle redelijke stappen zal nemen om voor uw veiligheid in te staan.

Wat de problemen vanwege uw schoonfamilie betreft dient trouwens te worden opgemerkt dat u de ernst of actualiteit daarvan niet kon aantonen. Initieel vertelde u over uw schoonfamilie enkel dat ze u contacteerden om uw man te helpen vrij krijgen (zie CGVS, p. 6). Specifiek gevraagd naar wat de hele kwestie betekent voor uw relatie met uw schoonfamilie zei u eerst dat er inderdaad problemen waren, maar wanneer u naar die problemen werd gevraagd zei u dat er geen problemen waren, maar dat ze uw hulp vroegen om hem vrij te krijgen (zie CGVS, p. 12). Pas na de pauze zei u dat uw man en zijn familie een gevaar vormden voor uw leven en dat van uw kinderen (zie CGVS, p. 13) en dat ze uw kinderen zouden kunnen ontvoeren (zie CGVS, p. 13-14). Uw variërende verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw probleem. Over die eventuele ontvoering geeft u bovendien toe dat u geen weet hebt van een werkelijke intentie of een concreet plan (zie CGVS, p. 14). Deze vrees is dus louter hypothetisch.

Hier kan nog worden opgemerkt dat uw schoonfamilie volledig binnen de Schengenzone woont (zie CGVS, p. 14), namelijk in Luxemburg en Duitsland. Gezien ook België deel uitmaakt van de Schengenzone plaatst een eventueel verblijf in België geen grens tussen u en uw schoonfamilie. Het is met andere woorden niet duidelijk hoe asiel in België uw situatie zou verbeteren vergeleken met een verblijf in Duitsland.

Gelet op voorgaande, hebt u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u zich in Duitsland niet langer kunt beroepen op de daar verleende bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Duitsland te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Duitse verblijfstitel, zoals blijkt uit de neergelegde stukken.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. De documenten die u voorlegde kunnen deze

appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen uw identiteit, uw status in Duitsland en uw herkomst, hetgeen elementen zijn die het CGVS in de huidige beslissing niet in twijfel trekt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en een manifeste appreciatiefout, betwist verzoekster het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou zij in Duitsland effectieve bescherming genieten. Zij argumenteert als volgt:

“(…) Het is niet betwist dat ze alleen maar van de subsidiaire bescherming geniet en niet van de vluchtelingstatus.

De vraag van een effectieve bescherming rijst voor de verzoekster in geval van terugkeer in Duitsland.

De verzoekster heeft verschillende elementen voorgelegd:

- Ze is slachtoffer van huiselijk geweld en ze was bijna door haar man vermoord.

- Ze heeft geen andere familie in Duitsland, en ze heeft verschillende psychologische daarvan ontwikkeld.

Het bestuur is van mening dat dergelijke elementen is niet van aarde om het vermoeden weer te leggen.

Het moet vastgesteld worden dat er niet met alle de omstandigheden rekening gehouden door het bestuur.

Eerst is het niet zeker dat de Duitse overheden de persoonlijke situatie van de verzoekster heeft geanalyseerd.

Het kan gebeuren dat deze overheden een algemeen analyse van de familie maakt.

Meer moet het nog onderlijnen dat een separatie van een familie tot een specifiek risico leidt voor een bijzonder lid van deze familie.

Dit is het geval bijvoorbeeld toen een vrouw haar familie verlaat in een bijzondere hoge traditie context, zoals het geval van de verzoekster.

Immers werd ze erg jong getrouwd, ze heeft haar man niet gekozen en moest alleen maar de traditie volgen.

Het is duidelijk dat de verzoekster een risico van vervolging loopt in geval van terugkeer naar Duitsland of naar haar land van herkomst.

Immers zou het niet geaccepteerd worden door haar man en schoon familie dat ze het huis heeft verlaten.

Bepaalde leden van haar familie zetten druk op de verzoekster om het pleit in te trekken in Duitsland.

Ze loopt bijgevolg het risico om nog vervolgd te worden door haar man, en ook door bepaalde leden van haar familie.

In dergelijke omstandigheden is het totaal onmogelijk om naar Duitsland terug te gaan, en de subsidiaire bescherming is totaal onvoldoend.

Immers is dergelijke bescherming afhankelijk van de algemeen situatie in het land van herkomst van de verzoekster en de overheden mogen deze bescherming intrekken in geval van verandering in de plaatselijke situatie.

Deze bescherming houdt niet rekening met de persoonlijke situatie van de verzoekster.

Rekening houdend met de verandering in de situatie van de verzoekster is de subsidiaire bescherming totaal onvoldoend om een reële bescherming aan de verzoekster te bieden.

In dergelijke mate moet het CGVS de situatie van de verzoekster analyseren vanuit het oogpunt van de vluchtelingstatus en niet alleen maar van de mogelijke bescherming in Duitsland.

Er is bijgevolg een schending van de artikel 48/3 van de wet van de 15 december 1980.

Dat feit is ernstiger dat de verzoekster niet gehoord werd over haar mogelijke persoonlijke problemen.

Het moet nog onderlijnend worden dat Duitsland het Länder van lever bepaald voor de personen die onder de subsidiaire bescherming vallen.

Dat betekent dat de verzoekster in dezelfde Länder van haar vrouw moet leven in geval van terugkeer in Duitsland.

*De verzoekster leeft in Saarland die een van de kleinste Länder van het land is.
Er is alleen maar zes gedeelten in deze Länder en het zou niet moeilijk voor haar man of de familie van haar man de verzoekster terugvinden.
Rekening houdend met dergelijke omstandigheden is het totaal onmogelijk om een effectieve bescherming aan de verzoekster te bieden en bijgevolg om naar Duitsland terug te gaan.
Het CGVS is van mening dat Duitsland een nuttige bescherming aan de verzoekster kan bieden.
Het blijkt echter uit dat het onmogelijk is.
Meer moet het nog onderlijnen dat het uit de verschillende documenten blijkt dat het over bijzondere gewelddadige feiten gaat.
We spreken van een poging tot moord en de man's verzoekster nu in gevangenis zit.
Als een onderzoek actueel hangend is garandeert niets dat de man in gevangenis zal blijven.
Rekening houdend met het bijzondere Duitse context van bepaalde leefplaats is het totaal onmogelijk om veiligheid aan de verzoekster te bieden.
Er is bijgevolg een nieuwe schending van het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.
Het moet nog herhaald worden dat de verzoekster geen familie in andere staten van Europa heeft.
De aanwezigheid van de familie is bijzonder belangrijk in geval van huiselijk geweld.
Immers kan deze familieleden een onthaal bieden in geval van terugkeer van de gewelddadige man in de omgeving.
Het CGVS heeft niet rekening gehouden met dergelijke omstandigheden en heeft de zorgvuldigheidsplicht geschonden.
Dat feit is ernstiger dat de verzoekster heeft uitgelegd de verschillende gevolgen van de afwezigheid van haar familie.
Immers heeft ze psychologische problemen ontwikkeld die hebben geleid tot verschillende bezoeken in ziekenhuis.
Rekening houdend met de context van het geweld is het primordiaal voor de verzoekster om bij haar familie te zijn.
Het bestuur heeft niet rekening gehouden met die context en heeft bijgevolg de zorgvuldigheidsplicht geschonden.
Betreffende haar schoonfamilie is het bestuur van mening dat de verklaringen van de verzoekster variëren en te vaag zijn.
Het moet onderlijnend worden dat de verzoekster duidelijk heeft verklaard dat de familie haar heeft gevraagd om te helpen om haar man vrij te laten.
Meer heeft ze uitgelegd dat ze een risico van ontvoering vreest.
Het is de verzoekster verweten om geen details erover te geven.
Het moet echter vastgesteld worden dat de verzoekster geen detail kan hebben.
Immers zal haar schoon familie niet haar waarschuwen waar en wanneer ze zullen aankomen om een poging van ontvoering te maken...
Het is duidelijk dat ze in die context geen detail kan geven.
Het werd niet rekening gehouden met die context en er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht.
Het moet niet vergeten worden dat we zich bevinden in een zeer traditionele context, en dat de verzoekster erg vroeg getrouwen werd.
Met een dergelijke context vertegenwoordigt een ontvoering een reële risico.
Een argument is genomen van de Schengenzone en van de afwezigheid van grenzen tussen Europese landen.
Volgens het CGVS zou de schoonfamilie ook naar België aankomen om de verzoekster te aarzelen of om een ontvoering te maken.
Het moet eerst vastgesteld worden dat een grens niemand kan stoppen.
Er is altijd alternatief om een controle te vermijden.
Ten tweede moet het nog herhaald worden dat de verzoekster haar eigen familie hier heeft.
Die feit is erg belangrijk in de mate dat ze een ondersteuning of een onthaal kan bieden.
Het zou niet het geval in Duitsland, waar de verzoekster geen familie heeft.
Aldus moet het asielrelaas van de verzoekster in dergelijke bijzondere context gelezen worden.
Het was niet het geval een de zorgvuldigheidsplicht is nog geschonden.
Het moet nog onderlijnend worden dat een terugkeer in een gewelddadige omgeving gevaarlijk is of in een omgeving waar een persoon geweld geleefd heeft.
Het kan als akte vervolging worden die psychologisch nadelen kan hebben.
Een terugkeer in Duitsland is bijgevolg totaal onmogelijk.
Rekening houdend met alle die omstandigheden moeten we besloten dat de verzoekster een risico van vervolging loopt in geval van terugkeer in Duitsland of in Syrië.*

Voorts moet het vaststellen worden dat het geheel van de ontwikkelde elementen die hier voor werden ontwikkelde een schending van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980 en van artikel 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samenstelt.

Het is nodig om eraan te herinneren dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 oplegt om zijn handelingen formeel te motiveren.

Voorts leggen artikel en 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 aan elke bestuursautoriteit op om zijn handelingen adequaat te motiveren.

Deze motivatie moet adequaat zijn zowel in feite als in recht.

In casu, zoals voornoemd bewezen, heeft de bestuursautoriteit niet met het geheel van de omstandigheden van feit ontwikkeld rekening gehouden.

De bestuursautoriteit heeft ook verschillende rechtelijke algemene principes en wetsbepalingen geschonden.

Bijgevolg is de motivatie niet adequaat in de zin van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en dientengevolge, is er een schending van deze artikelen.

- *Wat de kwaliteit van vluchteling betreft (Artikel 48/3 van het wat van 15 december 1980)*

Is iedere persoon gevlucht als hij met bestaansrecht vreest dat hij ten gevolge van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap van een zekere sociale groep wordt vervolgd of zijn politieke overtuiging, en die of, ten gevolge van deze vrees kan, wil zich van de bescherming van dit land eisen, of die, door bovengenoemd gevreesd, niet er niet wil terugkeren.

In het present geval is het CGVS van mening dat de verzoekster een bescherming in Duitsland kan hebben.

Het moet vastgesteld worden dat er geen persoonlijk analyse is van de situatie van de verzoekster, rekening houdend met het risico van ontvoering van haar kinderen en van een moord van de verzoekster.

Er is geen analyse ten aanzien van de vluchtelingstatus terwijl de verzoekster alleen maar van de subsidiaire bescherming geniet.

Rekening houdend met het feit dat ze haar man heeft verlaat, dat ze uit een erg traditionele familie aankwam, zou het niet aanvaard worden dat ze alleenstaande blijft en dat ze haar man verlaat.

Ze loopt het risico om vervolgd te worden, in Duitsland en in Syrië.

Rekening houdend met alle die omstandigheden, moet het vluchtelingstatus aan de verzoekster toegekend worden.

- *Wat de subsidiaire bescherming betreft (Artikel 48/4 van het wat van 15 december 1980)*

De verzoekster kwam uit een land die in oorlog nog is.

Meer moet het onderlijnend worden dat ze geen nuttig bescherming in Duitsland heeft.

Bijgevolg past het de subsidiaire bescherming aan de verzoeker te verlenen.

Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de eiser het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: documenten die aantonen dat verzoekster werd opgeroepen om te getuigen in het proces tegen haar echtgenoot en een schrijven van verzoeksters raadsman gericht aan het Landgericht Saarbrücken dd. 26 februari 2018 met de vraag om alle beschikbare informatie over de feiten waarvan verzoekster het slachtoffer werd en over het proces tegen haar echtgenoot over te maken.

Bij aangetekend schrijven van 17 april 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een strafdossier uit Duitsland dat aantoonde dat verzoekster slachtoffer was van huiselijk geweld en dat haar echtgenoot werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar en zes maanden.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat haar op 14 april 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland, in het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, zij geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij zich in Duitsland niet

langer kan beroepen op de daar verleende bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals wordt toegelicht, het Commissariaat-generaal geen concrete elementen onderscheidt waaruit kan blijken dat zij verhinderd zou zijn om zich terug naar Duitsland te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdend met haar geldige Duitse verblijfstitel en de door haar voorgelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen veranderen daar deze slechts haar identiteit, haar status in Duitsland en haar herkomst ondersteunen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 februari 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. (Oud) Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stelden omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Deze bepaling werd thans wat betreft de lidstaten van de Europese Unie ondergebracht in artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

De bestreden beslissing werd echter genomen voor de inwerkingtreding van deze bepaling.

2.5. Uit verzoeksters verklaringen en de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat haar op 14 april 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland.

In het licht van het EU-asielacquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die subsidiaire bescherming werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken.

Uit voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekster, als subsidiair beschermde in Duitsland er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat haar levensstandaard er niet kan worden aangemerkt als onmenselijk of vernederend, evenals dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Zoals reeds wordt aangehaald in de bestreden beslissing, wordt dit vermoeden bevestigd doorheen haar verklaringen: *“Daaruit blijkt immers dat u vanaf uw aankomst in Duitsland opvang en onderdak kreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 18/01/2018, p. 10), waarna jullie een huis konden betrekken waarvan de huur voor jullie werd betaald (zie CGVS, p. 10). Uw man werd aan werk geholpen en u kreeg de mogelijkheid om scholing te volgen (zie CGVS, p. 11). Jullie kregen ook een medische verzekering (zie CGVS, p. 11).”*

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen of die kunnen aantonen dat zij Duitsland verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij beperkt zich in wezen tot het herhalen van en volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel niet volstaat om aan te tonen dat de bescherming die door Duitsland wordt verleend ontoereikend zou zijn en waarmee verzoekster er evenmin in slaagt afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht wordt uiteengezet als volgt: *“U stelde vooreerst uit Duitsland te zijn vertrokken omdat u er niet graag woonde en omdat u er geen verwanten had, hetgeen u ziek en depressief maakte (zie CGVS, p. 11, 12). Ten eerste kan uw isolement worden gerelativeerd: u heeft immers verscheidene verwanten in België. Gezien zowel zij als u een legaal verblijf hebben staat niets jullie in de weg om elkaar te bezoeken. Ten tweede, en belangrijker, kan de afstand tussen u en uw verwanten uiteraard niet worden geïnterpreteerd als vervolging of ernstige schade.*

Daarnaast vreest u in Duitsland te worden aangevallen door uw man indien hij zou vrijkomen (zie CGVS, p. 13). Ook vreest u problemen met uw schoonfamilie en u vreest dat uw schoonfamilie uw kinderen zou ontvoeren (zie CGVS, p. 13-14). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat bescherming tegenover eventuele agressie van uw man of zijn familie voor handen is. De Duitse politie toonde zich immers capabel en bereid om in te grijpen indien nodig, getuige het feit dat uw man werd gearresteerd en berecht zal worden (zie CGVS, p. 4, 5, 6). Er is geen reden om te veronderstellen dat deze bescherming in de toekomst niet voor handen zal zijn. U oppert dat er geen garantie bestaat dat de politie daar ter plaatse aanwezig zou zijn op het moment dat u eventueel bescherming nodig zou hebben. Dit is echter een louter hypothetische uitspraak die niet wegneemt dat men er van uit mag gaan dat de Duitse politie alle redelijke stappen zal nemen om voor uw veiligheid in te staan.

Wat de problemen vanwege uw schoonfamilie betreft dient trouwens te worden opgemerkt dat u de ernst of actualiteit daarvan niet kon aantonen. Initieel vertelde u over uw schoonfamilie enkel dat ze u contacteerden om uw man te helpen vrij krijgen (zie CGVS, p. 6). Specifiek gevraagd naar wat de hele kwestie betekent voor uw relatie met uw schoonfamilie zei u eerst dat er inderdaad problemen waren, maar wanneer u naar die problemen werd gevraagd zei u dat er geen problemen waren, maar dat ze uw hulp vroegen om hem vrij te krijgen (zie CGVS, p. 12). Pas na de pauze zei u dat uw man en zijn familie een gevaar vormden voor uw leven en dat van uw kinderen (zie CGVS, p. 13) en dat ze uw kinderen zouden kunnen ontvoeren (zie CGVS, p. 13-14). Uw variërende verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw probleem. Over die eventuele ontvoering geeft u bovendien toe dat u geen weet hebt van een werkelijke intentie of een concreet plan (zie CGVS, p. 14). Deze vrees is dus louter hypothetisch.

Hier kan nog worden opgemerkt dat uw schoonfamilie volledig binnen de Schengenzone woont (zie CGVS, p. 14), namelijk in Luxemburg en Duitsland. Gezien ook België deel uitmaakt van de Schengenzone plaatst een eventueel verblijf in België geen grens tussen u en uw schoonfamilie. Het is

met andere woorden niet duidelijk hoe asiel in België uw situatie zou verbeteren vergeleken met een verblijf in Duitsland.”

Het gegeven dat verzoekster in Duitsland “alleen maar” van subsidiaire bescherming geniet, een statuut dat kan worden ingetrokken wanneer de algemene situatie in het land van herkomst wijzigt, en zij er niet als vluchteling werd erkend, alsook het feit dat zij in geval van terugkeer naar Duitsland verplicht wordt in Saarland te wonen, waar het voor haar man of diens familie niet moeilijk is om haar terug te vinden, doen niets af aan het besluit dat in Duitsland bescherming tegen eventuele agressie van haar man of zijn familie voorhanden is en dat men ervan mag uitgaan dat de Duitse politie alle redelijke stappen zal nemen om voor haar veiligheid in te staan, wat in het verleden overigens reeds is gebleken getuige het feit dat haar echtgenoot werd gearresteerd en veroordeeld. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk waarom de subsidiaire bescherming onvoldoende zou zijn om haar een reële bescherming te bieden, zoals wordt geponeerd in het verzoekschrift.

Aangezien Duitsland in hoofde van verzoekende partij kan aanzien worden als een eerste land van asiel in de zin van (oud) artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, verzoekster geen elementen naar voren brengt waaruit kan blijken dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat zij verhinderd zou zijn om zich terug naar Duitsland te begeven en zich toegang te verschaffen, en zij evenmin aantoont dat zij ten aanzien van Duitsland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren of zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat er in hoofde van verzoekster geen behoefte is aan internationale bescherming en dat haar aldus noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven en verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of informatie bij die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die door de Raad wordt bevestigd en overgenomen. Het strafdossier uit Duitsland, dat aantoont dat verzoekster slachtoffer was van huiselijk geweld en dat haar echtgenoot werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar en zes maanden, bevestigt immers dat de Duitse autoriteiten aan verzoekster de nodige bescherming bieden tegen agressie uitgaande van haar echtgenoot. De in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten ondersteunen slechts verzoeksters identiteit, nationaliteit en herkomst, alsook haar status in Duitsland, elementen welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

2.6. Verzoeksters betoog omtrent haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van haar land van herkomst, Syrië, is *in casu* niet dienstig. Immers, wanneer er redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoek(st)er opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht na te gaan of de verzoek(st)er nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn/haar land van herkomst aangezien hij/zij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad enkel na te gaan of de verzoek(st)er om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Verzoekster kan in het verzoekschrift aldus bezwaarlijk ernstig volhouden dat zij niet werd gehoord over haar persoonlijke problemen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid

zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoekster vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS